

Thân tặng tất cả các chiến hữu La c Long, đồng nghiệp người đồng nghiệp như một thời oai hùng lẫn cay đắng.

La c Long Huỳnh Quốc Phú.

LỜI NÓI ĐẦU:

Đã ba mươi năm rồi, núi hòn di tàn đồng nghiệp đã phôi phai. Nhưng không, cái tôi “thắng tử đen” vẫn, vết đau lại nổi ra. Chuyện ngày xưa vẫn là nỗi đau và nỗi đau trong đời như nỗi đau đã từng đóng góp xương máu trong cuộc chiến. Càng già nỗi đau càng âm ỉ. Tôi muốn ghi lại những gì đã xảy ra, nhưng đã bao nhiêu lần ngồi ở bàn phím mà không viết được gì. Đánh được vài ba chữ, cái nỗi đau lại nổi lên.

Cho đến bây giờ, lịch sử đã mở ra: trong khi đồng minh bỏ chạy, súng đến cửa ta còn dồn, bên VC lại bán nước để lấy thêm vũ khí. Vết đau tuy thuyên giảm vì có lý do xoa dịu mà cái nỗi đau thua trận, tuy nhiên nó vẫn không lành lặn.

Đôi lúc tôi cảm thấy rằng: phải chi quân dân miền nam bán Hoàng Sa và Trường Sa cho “Đệ Quốc M”, thì không có gì là miền bắc không phải miền nam. Dù sao “Đệ Quốc M” cũng không đến nỗi giết hại người dân mình như họ đi lạc vào những hòn đảo này, nghĩ tiếc thay!!!

Mọi người có thể kể câu chuyện, nhưng cùng một nỗi đau...

Ngày 10 tháng 3 năm 1975, chiều trong một đêm, Ban Mê Thuột mất vào tay việt cộng. Những người lính trẻ thì miền cao nguyên lại phải vất vả đánh đuổi quân thù để chiếm lại vùng đất đã mất.

Trung Đoàn 44 và 45 thuộc Sư Đoàn 23 bị binh địch di chuyển cướp bóc Pleiku và Ban Mê Thuột để giành quyền buôn bán doanh trại. Chiến tranh tây nguyên bùng nổ lên, tuy nhiên, đối với những người lính tác chiến, chuyển đánh giành là chuyển xảy ra hàng ngày, suốt bao nhiêu năm rồi, chiến tranh có bao giờ ngừng đâu mà phải hết hay không, giành thì ta đánh thôi.

Một trận Ban Mê Thuột hừng hực gay go, những người lính Sư Đoàn 23 và Biệt Động Quân sẵn sàng tiến vào chiếm lại thành phố này. Những rồi một cái lờn quái đản từ Quân Đoàn 2 ban ra: “Pleiku đi tên chiến thuật.”

Ồ lạ chứ a, Pleiku có bị đánh đâu mà phải đi tên? Chẳng lẽ vì mất vài trái đạn pháo kích mà cộng quân Đoàn lại bị chứ?

Cũng vì cái lờn quái đản đó mà hàng trăm ngàn quân dân miền nháo đổ xô về Qui Nhơn, Tuy Hòa và Nha Trang. Cuộc hành trình đã gây nên bao nỗi đau thương và uất hận cho mọi người. Chiến tranh quật quật là tàn khốc. Hàng vạn người tranh nhau để tìm được sống, đã gây nên bao cảnh tượng tang thương mà lòng đau đớn trong đời tôi nhìn thấy. Tôi không thể tưởng tượng được mọi người sao lại rời bỏ nhà ấm bèo trôi giữa dòng sông!

Cũng như những đêm về khác của Sư Đoàn 6 Không Quân, Phi Đoàn Trục Thăng 229 của tôi được lệnh di tản về Nha Trang.

Pleiku, thành phố buôn bán trên cao nguyên, xưa của lính và những người liên hệ đến lính. “Đi dăm bữa rồi về chốn cũ”, bài thơ được phổ nhạc đã diễn tả chính xác cái phố núi này. Ngày thuyền chuyển ra đây, tôi cũng tưởng rằng đã đến một nơi tốt cùng bằng số, nhưng không ngờ trong những giây phút cuối cùng tại đây, tôi trên cao đứng một ngàn bước nhìn xuống, một niềm cảm xúc lâu lâu dồn đến dào dạt lên mà chính tôi cũng không ngờ nó đã làm mất mình những ngày. Tôi có linh cảm là số không còn dè dặt trước nỗi nóng bỏng mà a bần, nỗi của những con người vì chiến tranh gặp nhau ở đây. Một năm qua, chẳng ở đây mới có một năm thôi mà cảm tình của tôi đối với cái thành phố cao nguyên này đã nảy nở một cách sâu đậm. Pleiku thân thương, thành phố

mang nhi u k ni m nh ng ngày cu i cùng trong cu c đ i binh nghi p c a tôi.

Đ n v c a tôi v đ n Nha Trang, nh ng vì căn c này quá chât he p, nên m t tu n sau l i có l nh di chuy n xu ng Phan Rang. Ngày r i Pleiku, tôi đã c g ng đ m đ c h u h t v t đ ng v Nha Trang, nh ng ngày r i Nha Trang xu ng Phan Rang tôi đành b l i t t c nh ng bàn gh b ng g quý đã t u đ c Pleiku. Ti c l m, nh ng làm th nào đ c, v l i c a c i là v t ngo i thân, b đi đ cho nh gánh, mình còn nhi u vi c quan tr ng h n ph i lo.

Phan Rang, quê h ng c a T ng Th ng Thi u. M t thành phố hi n hòa n m c nh b bi n. Phi tr ng Phan Rang r ng l n. Sau vài ngày s ng t m trong m t c xá ch t h p, chúng tôi đ c c p phát cho m t c xá khang trang h n. Sau khi r i Pleiku, đây là l n đ u tiên chúng tôi có đ c m t ch riêng bi t, ch bù cho nh ng ngày còn Nha Trang, t t c nhân viên Phi Đoàn 229 đ u s ng lẫn lóc v i nh ng ti n nghi r t eo h p. M i ng i h m h s a so n ch và ch p nh n Phan Rang làm quê h ng m i cho mình...

Tình hình chi n s t các m t tr n thay đ i nhanh chóng. Nh ng thành ph t Qu ng Tr tr vào l n l n m t vào tay quân đ ch. Nói đúng ra là t t c nh ng đ n v chi n đ u đ u đ c l nh rút lui m t cách v i vấ trong khi đ ch quân ch a t i. H n n a, có nhi u thành ph vi t c ng không có ý đ nh t n công, mình l i t đ ng rút lui b ngo .

Tôi là m t ng i lính chuyên nghi p, m c dù v i m t c p b c nh bé, nhi m v c a tôi ch bi t thi hành m nh l nh ch không có nhi u th c m c. Nh ng vì c lui binh mãi, lòng t ái c a ng i lính tác chi n b xúc ph m. S t c t i vì c ph i lui binh, c ng v i nh ng hình nh đau th ng c a ng i di t n đã nhi u lúc làm tôi nh m t ng i điên. Hôm Đ i, ng i c phi c a tôi b th ng vì viê t cô ng b n trong lúc đang c u ng i di t n, vi c này làm tôi không còn bình tĩn n a. Tôi đã xách kh u súng l c P38 đ nh b n vào khóa c a nhà t m khi v đ n căn c . Nhà t m này n m trong c xá c a m t s nhân viên c h u đóng t i Phan Rang. H đã khóa c a nhà t m l i ch vì s không còn đ n c khi đ n v c a tôi đến chia x . Đ ng tr c c a nhà t m, tôi gi n d ch i th :

“ Đ..M. t i sao l i đóng c a? Có ng i nào m ra không?”

Tôi la l n đ m i ng i đ u nghe. R t nhi u binh sĩ trong c xá đó theo dõi hành đ ng c a tôi nh ng t t c đ u im l ng. Tôi t c t i nói l n h n:

“ Đ c r i, n u không ai m ra, thì tôi s m .”

Quay vào trong còng xá, tôi lấy khu súng lục P38 trờ ra. Lần này với mọt giêng hờn hờc hờn tôi còng nháo:

“Đ.M có thòng nào chòng mòng không?”

Nhiòng còng mọt nhìn tôi chòng chòng, nhòng ngòng tòng còng vòng hoàn toàn im lòng. Tôi dí hòng súng vào ngay còng khóa đòng nháo bóp còng, thì thình lình có ngòng i vòng vẫ lên tòng ng:

“Anh đòng có bòng, đòng tôi mòng, tòng mòng y thòng kia nó khóa lòng i đòng.”

Thòng ròng anh này vòng vẫ mòng còng a nhà tòng mòng ra sau khi đòng thòng a là tòng i mọt vài ngòng i nào đó ích kòng khóa lòng i. Lúc đó, tôi thòng tòng ròng tòng n nhòng ngòng u nòng còng thòng tòng nhòng đòng gòng tòng ròng a nhòng ngòng còng tòng i trong lòng mòng. Di tòng n, chòng tòng chòng, khòng đau, đói khát.v.v...và sau cùng là đòng ngòng đòng còng a tôi đã đòng máu, tôi đã không còn là tôi nòng a...

Sau Pleiku, Ban Mê Thuòng tòng, ròng đòng n Quân Đòng 1 vòng vẫ rút lui. Bậy giòng cái lòng nhòng di tòng n chiòng n thuòng tòng quái đòng n này thòng tòng sòng gây hoang mang cho caòng mòng i ngòng i. Làn sóng ngòng i hòng tòng haòng i xuôi nam nhòng mọt bòng nhòng đòng chòng lan truyòng n nhanh chóng. Dân và quân không còn niòng mòng tin vào lòng nhòng còng nòng a. Theo tôi nghĩ, mòng i ngòng i chòng sòng mòng là kòng bòng bòng ròng i, chòng không hòng n là sòng đánh vòng i viòng tòng còng ng.

Tôi còng tòng ng là lòng nhòng sòng cho đòng ngòng i tòng i đây đòng đánh mọt tròng n sòng ng chòng tòng vòng i quân thù, nhòng ng ròng, Qui Nhòng n lòng i đòng còng lòng nhòng di tòng n! Đòng ròng i kòng tòng đó, Khánh Đòng ng, Tuy Hòa, Nha Trang sòng p đòng theo làn sóng ngòng i bòng chòng y, trong khi đó Bòng o Lòng còng lòng i bòng áp lòng còng nòng ngòng và Đà Lòng tòng không còn quân bòng o vòng. Tòng tòng còng mòng i ngòng i đòng u lo di tòng n vòng Sài Gòn. Lòng quân và dân hoàn toàn rối loàng n. Tin chiòng n sòng thay đòng i tòng ng giòng tòng ng phút, ai cũng lo lắng cho gia đòng bòng boòng ròng i. Phi tròng ng Phan Rang chòng còn lòng i nhòng ng quân nhân thòng tòng còng n thiòng tòng tác chiòng n. Tòng tòng gia đòng binh sĩ và nhòng ng phòng n sòng không tròng còng tòng p chiòng n đòng u đòng u di tòng n vòng Sài Gòn. Chiòng n tranh đã thòng tòng hiòng n ra rõ ràng nòng i tôi vòng a đòng nhòng còng mà thoòng tòng u tôi còng tòng ng sòng là quê hòng ng lâu dài còng a đòng n vòng.

Trong mọt đêm còng a nhòng ng ngày cuòng i cùng tòng i Phan Rang, tôi đã thao thòng còng và hòng i hòng p suòng tòng đêm. Tôi sòng ròng ng, đòng n sáng hôm sau Đà Lòng tòng sòng bòng mọt. Tôi sòng gia đòng chòng tôi và mòng y đòng a em đang sòng ng tòng i thành phòng này phòng i chòng u còng nhòng lòng mòng than nhòng nhòng ng ngòng i di tòng n trên liên tòng nhòng lòng 7. Tôi không theo đòng o Chúa hay Phòng tòng, nhòng ng tôi đã cảmòng n Chúa Phòng tòng ròng tòng nhiòng u vì đòng n ngày hôm sau, Đà Lòng tòng vòng n chòng a lòng tòng vào tay viòng tòng còng ng. Nhòng chuyòng n bay còng a mọt đòng n vòng bòng n, tôi lên Đà Lòng tòng

ngày hôm đó, với ý định: đưa gia đình bà cha về Sài Gòn bằng mọi giá. Tôi sợ rằng bà cha của tôi không chịu đi vì tiếc rẻ cái tài sản to lớn mà vợ chồng bà khổ công tạo dựng. Tôi sợ làm vì cớ nhậu nhẹt của anh ngông cuồng đi tị nạn đã hún sâu vào đầu tôi trong mấy tuần qua. Càng sợ hơn nữa, trước đó vài ngày, lái đò ngang mặt phi về lỵ tàu tại Nha Trang và Phan Rang, tôi đã lên bay lên Đà Lạt và đập trên nóc nhà bà cha để báo tin đi tị nạn. Cớ thế này rằng bà cha của tôi hi vọng được cấp miễn cấp mà về Sài Gòn, nhưng không ngờ mấy ngày sau, tôi được tin cả gia đình bà cha và còn lại tại Đà Lạt, chồng bà đi đâu hết...

Vừa xong phi trình sang Cam Ly, tôi tức tức đã ngay nhà bà cha với quyết định: nếu chưa yên tâm về cái gì thì tôi sẽ rút súng bắn bỏ cái đó. May mắn thay, ngày hôm đó cũng là ngày bà cha rời Đà Lạt. Còn lại một người em gái, tôi đành đem em về Phan Rang để tìm phương tiện di chuyển, nhưng khi ra đến phi trường Cam Ly, gặp một chuyến C-130 chở người đi tị nạn, tôi đã gọi em về thăm Sài Gòn. Nhìn chiếc C-130 ngang ngang cánh mang theo người em của mình, tâm trí tôi cảm thấy như nhỡm. Nhỡ gánh lo gia đình, tôi yên tâm trở về Phan Rang và tìm nhà riêng, dù có phải chờ đợi phút cuối cùng, tôi cũng không sợ.

Sau cùng, việc đáp phi xuống trên nóc nhà bà cha, đã làm cho cha tôi gặp nhiều rắc rối sau khi viết công văn lên nam chính quyền. Thốt ra tôi cũng không muốn làm vậy, nhưng đâu còn cách nào khác, bởi vì tình hình lúc đó rất hỗn loạn, phương tiện truy cập thông tin rất hiếm hoi, trong khi cha tôi sợ hãi thay đổi tình hình phút!

Rồi thì việc pha chế đã xong, sau khi Khánh Đồng ngẩng tay viết công văn, Nha Trang bỗng nhiên, bây giờ Phan Rang là tị nạn của các chiến sĩ. Trung Tướng Nguyễn Vĩnh Nghi được cử ra tại Sài Gòn cùng Chuẩn Tướng Phạm Ngọc Sang Tổng Lãnh Sự Đoàn 6 Không Quân là hai người chỉ huy bộ phận tị nạn phương nam của gia đình Phan Rang.

Thành phố của gia đình phi trình Phan Rang gồm có Đồn Pháo Quân, Sư Đoàn 2 Bộ Binh, Biệt Động Quân. Nhưng thành phố của tôi thì sẽ chỉ có Lữ Đoàn 2 Nhảy Dù. Nhưng đến với khác biệt là những đến với được tiếp nhận là một cách vui vẻ sau khi đi tị nạn thì những nơi khác với.

Không khí chiến tranh càng lúc càng nặng nề. Mọi người chỉ mong rằng mình có thể giữ vững phi trình Phan Rang hoặc cần bằng cấp tị nạn của chính quân. Nhưng tin đồn như là: “Ông Thiệu sẽ không bỏ quê hương của ông ta” đã được nhiều người nghe và như vậy họ đã làm niềm tin đối với quân thù.

Phi trßng Phan Rang vßng lßng, không mßt hàng quán mß cßa, không mßt bóng dáng cßa gia đình binh sĩ, không khí chißn tranh bao trùm lên mßi cßnh vßt. Lác đßc mßt vài chißc xe cam nhông hßi hß chßy qua, mßt vài binh sĩ gß lßng trên chißc Honda trong trßng thái vßi vß. Tình trßng tißp lißu cho Phan Rang càng ngày càng eo hßp. Nhßng đàn bò nuôi trong phi trßng lßn lßt bß gißt đß làm lßng thßc cho quân đßn trú. Tình trßng gißt bò này lßi không đßc tß chßc mßt cách hißu quß, cho nên nhißu con bò bß gißt mßt cách đß thßa, nhßng con còn lßi sß hßi bß chßy tán loßn mßi khi thßy bóng dáng cßa ngßi. Tôi đã chßng kißn mßt con bò gißt ngay trßc cß xá mình, trong tích tßc, cß mßt con bò to lßn chß còn lßi mßt đßng xßng và mßt vßng máu bßy hßy, mùi hôi thßi nßng nßc xông lên trong cái nóng hßng hßc cßa Phan Rang đã làm mßi ngßi i lo lßng.

Trong nhißu tußn liên tßc, chúng tôi sßng nßng tßa vào gßo sßy thßt hßp, không có đß ăn tßi. Mßt vài cái mßng trßng rau mußng quanh khu gia binh đã bß ngßt ăn hßt, ban đßu còn ăn lá, sau đó nhßng cßng già cũng bß ngßt ăn luôn.

Vào mßt bußi ăn vßi lßng khô, tôi vßt vß nußt tßng mißng cßm gßo sßy, ngßi xß thßc cßa tôi móc trong túi áo bay ra mßt trái cà chua đßa cho tôi:
“Ông thßy, tôi có cái này nè”

Tôi sáng mßt lên cßm lßy quß cà chua non nhß xßu, không do đß, bß vào mißng nhai ngßu nghißn. Thú thßt là tôi chßa bao giß ăn mßt trái cà mà ngon nhß vßy. Sau khi nußt mßt trái cà quý báu đó, tôi bßn hßi:
“ Ở đßu mà có vßy?”
“ Ở trong khu gia binh đó ông ở i. Tôi tìm thßy mßt lußng cà, nhßng tßt cß đßu còn non.”
“ Bây giß còn không?” Tôi hßi.
“ Không bißt nßa, Ngày hôm qua tôi thßy có mßy ngßi đßn hái.”

Sau khi ăn xong, tôi vßi vß xách Honda chß Mßt, tên cßa ngßi xß thß, trß lßi khu gia binh kißm thêm. Khi đßn nßi, tßt cß nhßng trái cà dù lßn hay bé đßu không còn. Cß hai chúng tôi chß đành hái lá cà vß nßu canh. Ngày hôm sau, tôi và Mßt trß lßi lßn nßa, nhßng lßn này cß hai đßu thßt vßng, bßi vì cß lußng cà đßu trßi lußi, mßt cái lá cũng không còn.

Vì ăn ußng không có chßt tßi, tôi đã bß nßi mßt cái nhßt to tßng ngay thßt lßng. Trong lúc tình hình nguy ngßp nhß vßy, cái nhßt trên lßng quß là mßt đißu đáng ngßi. Đßng không thßng,

ch&y không đ&c, đã làm tôi lo &ng. Tuy nhiên, Mô&t m&i chính là ng& i lo &ng nhiều h&n v& cái nh&t c&a tôi. Mô&t đã trông ch& t&ng gi& t&ng phút đ& ra tay t&n di&t cái nh&t &y. Ngày mà trên đ&nh cái nh&t v&a có m&t đ&m tr&ng nh& x&u, là ngay &p t&c, Mô&t b&t tôi ng&i lên gh& v&i &ng quay v& phía tr&&c. H&ta đã x& đ&ng h&t m&&i thành công &c đ& ép cho b&ng đ&c cái cùi nh&t ra. Tôi c&n rằng ch&u đ&ng s& đ&u đ&n v&i hai hàng n&&c m&t tuôn r&i. Xong vi&c, tôi c&m th&y nh& nh&nh không còn c&c đá ngàn cân đè ngang th&t &ng. V&n đ&ng chân tay đ& đo &&ng s& bình ph&c c&a mình, nhìn nét m&t lo &ng c&a Mô&t, tôi c&&i nói: “Ch&c đ&c r&i, không còn th&y khó ch&u n&a.”

Nét m&t c&a Mô&t & v& vui m&ng:

“Ông th&y mà ch&y không đ&c thì phi&n &m đó.”

Mô&t là ng&&i cùng quê, h&c cùng tr&&ng v&i tôi và sau tôi hai &p. Không ng& hai đ&a &i g&p nhau & m&t cái x& cao nguyên xa &c xa &, đ& r&i v&i tình chi&n h&u, nghĩa đ&ng h&&ng, hai chúng tôi đã cùng s&ng ch&t bên nhau trong nh&ng gi& phút cu&i cùng c&a cu&c chi&n.

Đ& m&y ngày liên t&c, t&i vi&t c&ng c& pháo kích ra ra& vào phi tr&&ng, m&i ng&&i đ&u s&ng trong tình tr&ng c&nh gi&c. Sáng s&m ngày 16 tháng 4 năm 1975, đ&n pháo c&a đ&ch càng lúc càng đ&n đ&p. T&t c& nhân viên c&a Phi Đoàn 229 đ&u t&c &ng chi&n t&i phi c& c&a mình.

B&u tr&i ngày hôm đó quang đ&ng, có th& nhìn xa đ&n m&&i cây s&. Ngay t& 7 gi& sáng, ti&ng súng đ&n đã vang đ&i t& xa. Đ&ch quân đang dàn quân ti&n chi&m phi tr&&ng. M&y ngày hôm tr&&c ba chi&c khu tru&c A1 bi&t phái t& Sài Gòn ra y&m tr& Phan Rang, hôm nay ch& còn &i hai, m&t chi&c đã anh dũng hy sinh trong tr&n chi&n ngày hôm qua. Hai chi&c còn &i đang qu&n th&o v&i đ&ch quân trên b&u tr&i h&&ng đông b&c. Tôi say s&a nhìn t&ng chi&c A1 nghiêng cánh s& xu&ng nh& nh&ng con đ&i bàng đang b&t m&i, r&i t&ng chi&c &i ch&m r&i ngóc lên, theo sau là m&t c&t khói đ&ng lên và sau cùng m&t ti&ng n& vang r&n rung chuy&n m&t đ&t.

Cùng lúc hai chi&c A1 đánh bom, b&n chi&c tr&c thắng võ trang c&a Phi Đoàn 229 và Phi Đoàn 235 thay phiên nhau nh& t&ng lo&t đ&n và rocket gần ch&n s& ti&n quân c&a vi&t c&ng. Ti&ng r&ng vang lên t& m&y kh&u mini gun c&a tr&c thắng võ trang càng lúc nghe càng g&n. Khi v& đ&n t& nh&ng kh&u súng này r&t trên phi đ&o t&o thành nh&ng ti&ng kêu r&n r&ng thì thỉnh thoảng tôi nghe m&t âm thanh xì xèo xé gió. Kinh nghi&m chi&n tr&&ng cho bi&t là m&t trái đ&n pháo kích c&a đ&ch đang r&t vào v& trí c&a tôi. M&i ng&&i nhanh nh&n n&m xu&ng đ& tránh s& tàn phá. Mô&t ti&ng n& long tr&i cách tôi ch&ng ba m&&i th&đ&c, qu& đ&n này trúng vào & đ& x&ng

c a tr c thắng, đồng th i làm cho Tuấn, ng i Tr ng Phi C c a chi c tr c thắng đ u tr c m t tôi b th ng n ng.

Cũng xin nói qua mô t ít về ng i phi công v i nhiều đă c điê m khác ng i này: Th/Uy Nguyễn B u Tuấn.

Tuấn là đàn em cu a tôi quân tr ng Thu Đ c, nh ng là đàn anh cu a tôi tr ng bay. Ca hai chúng tôi phu c vụ cùng mô t đ n vi Căn Th khi về n c và cùng đ i ra Phi Đoàn 229 Pleiku năm 1974.

Hắn ta rất đ p trai, trắng tr o nh con gái, ăn nói nho nên nhiều ng i t ng Tuấn là mô t ng i nhút nhát. Lâm, ng c la i Tuấn là mô t hoa tiêu rất bình tĩnh và lý l m.

Năm 1971, trong lúc Phi Đoàn 219 chuyê n sang bay UH, tôi và Tuấn biê t phải thay thế đ n vi này đê đô Lôi Hô Lô c Ninh. Tuấn là Hoa Tiêu Chánh, tôi là Hoa Tiêu Phó. Mă c dù mắ t mũi non choe t, nh ng Th/Uy Tuấn đã ch ng to đây đ u ba n lãnh v i phi công cu a hai chiếc tr c thắng Cobra khi nh ng chiến sĩ đồng minh này yê m tr chúng tôi vào tâ n mắ t khu viê t cô ng tiê nh Kratie bên x Chùa Tháp. Mă c dù có tài, nh ng cuô c đ i bình nghiê p cu a Tuấn không may mắn: t ngày về n c mang lon Th/Uy, cho đến tàn cuô c chiến, Th/Uy Tuấn vẫn là Th/Uy Tuấn, không lên mô t cấp nào ca !

Đôi v i Tuấn, súng đă n không pha i là th làm hă n ta hoa ng hốt. Trong lúc m i ng i tìm ch trú n vì đ n pháo kích c a đ ch, hă n ta v n bình th n ng i kh y đàn trên sàn phi c c a mình, chi tiếc rằng, lân này súng đă n không tránh hă n n a!

Sau tiếng nô kinh hôn và l a bốc lên vì trúng u xăng, tiếng ôn ào phát ra t phi c cu a Tuấn, mô t ma nh đă n pháo kích đã đâm vào l ng làm Tuấn gu c xuống, máu tuôn ra t đâm áo bay. Cây đàn đã r i tay Tuấn nằm nghiê ng a trên mắ t đất... Vì vết th ng cu a Tuấn quá nă ng, Tr/Uy X i, ng i Tr ng Phi C c a chi c tr c thắng đ u bên ca nh v i v c t cánh mang Tu n v Phan Thi t c u c p...

Cũng may, ng i hoa tiêu tài hoa, lý l m, nh ng thiếu may mắn này chi gu c mô t lân, không

chết, vẫn đứng dßy hiên ngang cất tiếng hát: “Anh không chết đâu em, anh chỉ vßa ngußgu&c đêm qua...” Sau cuộc chiến, ThßUy Tuấn mô&t lần nßa thoát khỏi i ngu&c tù công sa&n và đißnh cß cái xß “Down Under,” đß rồi trong lúc trả đßt u hßu, chàng có đi&p kêß la&i nhßng oai hùng đßi lính cho con cháu mình nghe: chuyện cu&a Tuấn, mô&t chàng trai nß c Vißt...

Sau khi trái đßn làm cháy uß đß xăng, đißch quân càng pháo kích nhiều hßn. Súng đßn nô&vang trßi, đßch quân quá đông và tràn ngßp phi trßng. Nhßng con chim sßt cßa Phi Đoàn 229 đành đßn lßa tß đß tránh xa vùng lßa đßn.

Phan Rang đã mßt!
Tôi bàng hoàng!
Vßn không tin là sß thßt!

Tôi nghĩ là mình có thß giß đßc Phan Rang, nhßng tôi đã lßm, trßn chißn đã quy&t đßnh kßt khi cái lßnh di tßn chißn thu&t quái đßn ban ra! Mô&t cái lßnh đã làm tan rß ý chí chißn đßu cßa nhßng ngßi lính Quân Lßc Vißt Nam Cßng Hòa !!!

Tôi không hèn đßn nßi phßi bßch&y.

Đßng đßi cßa tôi cũng không hèn đßn nßi phßi bßch&.

Chißn tranh đã bao nhiêu năm rßi, ngßi lính mißn nam có bßch&y đâu? Tßi sao bỗng đßng lßi bßch&y?

Tßi bây giß tôi vßn không có câu trßlßi mô&t cách xác đáng. Tuy nhiên tôi bißt là nhßng ngßi lính nhß tôi không hèn nhất buông súng trßc kßthù. Bßng chßng:

Trong mô&t chuyßn bßc quân và dân di tßn tß Ban Mê Thußt vß Khánh Đßng, tôi đã chßi thß khi thßy mô&t Ông Đßi úy Bißt Đßng Quân trong đó:

“Đ.M m&y cha đánh gi&c gì mà c& b& ch&y?”

Tôi đã g&p ph&i ph&n &ng gi&n d& c&a Ông Đ&i Úy này:

“Đ.M t&i này đang chi&m l&i Ban Mê Thu&t thì có l&nh rút lui”

Lúc đó tôi ng&c nhiên, linh c&m m&t vi&c tr&ng đ&i s&p x&y ra. Nh&ng sau đó tôi m&i hi&u đ&&c nh&ng u&t h&n c&a m&t ng&&i lính c&m súng mà không đ&&c quyền ch&ng tr&. Tôi n& m&t l&i xin l&i v&i Ông Đ&i Úy Bi&t Đ&ng Quân này.

Than ôi!

V&n n&&c b&p bệnh t& đây!

La&c Long Huỳnh Quốc Phú.

(Hiên n&&i edit.)